

A ponte queimada de Putin

Description

O pasado 8 de outubro, cando Putin acababa de celebrar o seu 70º aniversario, produciuse un estraño incidente na ponte que une a península anexionada de Crimea coa parte continental de Rusia. Por mor da explosión dun tráiler que cruzaba a ponte incendiáronse varias cisternas con combustible dun tren que, casualmente, atopábase detido á beira do lugar do accidente. Moito lume e fume, pero a ponte non resultou destruída, a circulación de automóbiles foi renovada o mesmo día, a ferroviaria ao día seguinte (aínda que para restablecer a capacidade de tránsito completa as autoridades rusas poñen o prazo de xullo).

Se foi unha sabotaxe perpetrada por Ucraína, non conseguiu o obxectivo de cortar a arteria de subministracións tanto para as tropas rusas no sur de Ucraína como para a península de Crimea en xeral. En calquera caso, foi utilizado en pleno por Putin, que anunciou bombardeos punitivos contra infraestruturas vitais e centros de mando ucraínos. Desde o luns 9 Kíiv e outras cidades foron obxecto de ataques máis intensos que antes. Algúns proxectís estalaron en pleno centro da capital, a uns oitocentos metros da sede central do Servizo de Seguridade de Ucraína, o que significa que, en realidade, os ataques non apuntan a “centros de toma de decisións”, que os hai moitos, por exemplo, na capital. Pero nos case oito meses da guerra, ningún mísil deu nin preto deles, pero si houbo numerosos impactos en edificios de vivenda, parques de xogos, estacións, todo tipo de instalacións civís, con baixas entre a poboación que non ten nada que ver con algo militar. O obxectivo é claro: aterrorizar a toda a nación, para que cada ucraíno saiba que, estea onde estea, nunha cidade importante ou nunha aldea, na costa ou na montaña, pódelle alcanzar un mísil ou un dron. E este é o sentido do terrorismo: crear na xente un medo irracional de poder ser asasinado, sen saber onde nin cando, suprimindo dese modo a vontade de resistencia.

Os golpes asestados durante os últimos días ás infraestruturas de Ucraína tamén achegaron moito ao terror na poboación. Segundo o presidente Zelenskii, nos últimos días “o inimigo danou un terzo do sector enerxéticos do país”. Moitas áreas poboadas quedaron sen electricidade, calefacción e auga.

A Presidenta da Comisión Europea, Ursula von der Leyen, cualificou estes ataques de Rusia de crimes de guerra. “Os ataques selectivos contra infraestruturas civís -coa clara intención de deixar sen auga, electricidade e calefacción a homes, mulleres e nenos- son puros actos de terrorismo”, recalcou. Días antes, a Asemblea Parlamentaria do Consello de Europa declarara xa terrorista o réxime actual de Rusia.

Con todo, tanta condena internacional, que vai constantemente en aumento, non logra deter ao agresor. Este atópase na fase cando, ao non conseguir os seus obxectivos con ameazas, está a materializalas e non lle importa que lle chamen terrorista, xa non leva máscara mentres perpetra os seus crimes abertamente. Non ten marcha atrás, só pode seguir matando sen cansarse ata que se canse o mundo e fiquen vencidos polo terror, ou o terrorista sexa abatido.

Así, Rusia nin se inmutou ao recibir na ONU o apoio de só catro países, Bielarús, Corea do Norte, Siria e Eritrea, que non

teñen boa reputación internacional. Os 35 países, entre eles China, que se abstiveron na votación da resolución sobre a agresión rusa contra Ucraína, deixan lugar á probabilidade de que algún día “cansen” das súas dúbidas e atopen “razoable” concederlle ao terrorista o que quere para que deixe de matar.

Pero que ninguén dubide que non lle molestará ser recoñecido terrorista mundial, Putin volveu ameazar con crise alimentaria global (cunha nova onda de migracións cara a Europa). Mentres contaba que os seus servizos de intelixencia tiñan datos de que os explosivos da ponte de Crimea viaxaran de Odesa por Bulgaria, Xeorxia e Armenia, insinuou que, se se probase que para isto aproveitouse o corredor humanitario do gran, os acordos de Istambul non se renovarían.

No campo de batalla os terroristas rusos non teñen éxito, nin sequera para obter control total sobre os territorios que hai pouco declararon parte de Rusia. Mesmo corren o risco de perder a cidade de Khersón, a única capital de provincia conquistada nesta etapa da guerra contra Ucraína. Contra todo o costume ruso de non recoñecer as súas perdas, o novo comandante das forzas de invasión, o xeneral Surovikin (coñecido como o carniceiro de Alepo), di que a poboación civil debe abandonar a cidade de Khersón.

Ás tropas fáltanlles efectivos. A tropa elite de Putin, a compañía militar privada Wagner, contrata reforzos entre criminais convictos a cambio de amnistía. A pesar de que no marco da “mobilización parcial” decretada por Putin, debían incorporarse ás filas reservistas con formación ou experiencia militar, os ucraínos atópanse con unidades enteiras nas cales nin tan sequera os xefes teñen experiencia militar, cuxa capacidade de combate é nula e son destruídas como carne de canón. Con todo, serven para retardar o avance ucraíno.

Nos armamentos rusos tamén se nota certo desgaste. Segundo expertos militares internacionais, Rusia debe gastar aproximadamente dous terzos dos seus recursos de mísiles. O que se emprega masivamente nestes momentos son drons kamikazes iranianos, teñen menos carga explosiva que os mísiles rusos, son menos precisos, poden ser derrubados con lume de fusil, pero causan bastante dano ao inimigo, especialmente para crear terror.

Este, un dos últimos recursos de cooperación internacional, onde ambas as partes atópanse baixo sancións e por iso negan calquera trato, pode chegar a Rusia tamén mísiles balísticos, segundo analistas militares. Así poderá seguir escalando o seu terrorismo aéreo contra Ucraína.

Xustamente estes ataques fixeron que o chamado Ramstein (reunión dos aliados OTAN sobre temas de axuda militar a Ucraína) decidise proporcionar a Ucraína suficientes medios antiaéreos como para pechar o ceo, algo que Ucraína estivo pedindo desde o comezo da invasión. Como sempre, os socios occidentais tardaron bastante, por non dicir demasiado, en tomar medidas adecuadas para que se faga fronte ao inimigo que, máis dunha vez, anunciou que é ao Occidente colectivo a quen pretende agredir en Ucraína. Occidente trata de evitar enfrontarse directamente ao terrorista, crendo, razoablemente, que isto salvaría as vidas da xente que aínda non está na zona do conflito. Pero o terrorista xa está a ampliar dita zona, e do mesmo xeito que non se detivo en Crimea nin nas “repúblicas populares”, nin tampouco se contivo coa anexión nominal dos novos territorios, segue e seguirá ampliando a súa zona de asasinatos indiscriminados.

As pontes de Putin xa están queimadas. Seguirá aumentando a súa presión mortífera. Desde que comezou a cumprir as súas ameazas, recibía cada vez respostas limitadas ao máximo, altamente “coidadosas”. Sentíase seguro de seguir escalando. Se non se toman en serio as ameazas dun agresor, se se lle despreza, féreselle profundamente. Pero un depredador ferido non se retracta, sae a matar máis.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa

ETIQUETAS

Galicia Ucraína internacional

IDIOMA

Galego

INVESTIGACION

Relacións Internacionais

Date Created

Outubro 2022

Meta Fields

Autoria : 12106

Datapublicacion : 20221023